

УДК 821.161.2.09

DOI: 10.36550/2522-4077.2019.184.3

ВЕЧІРКО Оксана Леонідівна –
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри української та
зарубіжної літератури
Центральноукраїнського державного
педагогічного університету
імені Володимира Винниченка
<https://orcid.org/0000-0002-7326-167X>
e-mail: elsid68@ukr.net

«ВІН ХОТІВ БУТИ «ШИКАРНИМ, ЯК ЛЕОПАРД» (М. ХВИЛЬОВИЙ У КОНТЕКСТІ ЕСЕЇСТИКИ Є. МАЛАНЮКА)

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Початок ХХ століття в історії української літератури – час наполегливих пошуків нової форми, адекватної новій епосі і новій свідомості. Блискуча плеяда українських митців початку ХХ ст. заклала основи національного відродження в надзвичайно складний і суперечливий час нашої історії. У цій буремній епосі народився талант М. Хвильового і Є. Маланюка. Майже з перших днів народження Української Народної Республіки майбутні митці віддають себе служінню державній ідеї: перед ними постало серйозне завдання – створити українця як громадянина сучасного світу. В умовах, коли ми стаємо свідками гострої кризи національної цілісності і ідентичності, у стані якої перебуває сучасний український соціум, проблематика творчості двох митців не втратила своєї актуальності і в наш час.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукове осмислення творчого доробку М. Хвильового й Є. Маланюка є об'єктом постійної уваги сучасних літературознавців, художній світ письменників у різний час досліджували В. Агеєва [1], Ю. Безхутрий [2], О. Гольник [3], М. Жулинський [4], Л. Куценко [7], Ю. Лавріненко [8], Ю. Шевельов [18]. Незважаючи на велику кількість публікацій, у яких розглядався художній доробок митців, окремого дослідження щодо питання М. Хвильовий у контексті есеїстики Є. Маланюка на сьогодні немає. Звісно, були наукові праці, у яких побіжно аналізувалися творчі взаємини письменників (дисертація В. Краснощок «Літературознавчий дискурс есеїстики Євгена Маланюка» [6]).

Виклад основного матеріалу дослідження. Історія української есеїстики, сповненої особистих роздумів щодо актуальних суспільних та культурологічних тем, пов'язана з літературно-критичною спадщиною Євгена Маланюка. Важливою частиною його творчості на тлі

радикальних політичних перетворень постають проблеми державотворення, духовного відродження й національної ідентичності українців, а також розробка теоретичних засад розуміння сутності та естетичної природи мистецтва й основ художньої творчості. Переважна частина есеїстичних студій Є. Маланюка – це роздуми про долю письменників, тих, хто є носієм національної ментальності. П. Тичина, М. Рильський, М. Хвильовий були знаковими постатями української тогочасної мистецької еліти, на які неодноразово звертав свою увагу Євген Маланюк. Добір та осмислення цих персоналій і їх значення в українській культурі обумовило «дослідницьку парадигму Є. Маланюка: він не претендує на розгорнутий літературознавчий чи культурологічний аналіз тієї чи тієї творчої особистості, його цікавлять насамперед біографічні факти, ознаки і властивості мистецької манери, які презентують якість і рівень зрілості національного духу, носієм і репрезентантом котрого є художник» [6, с. 126].

Серед літературознавчих портретів, представлених у критичній спадщині Є. Маланюка, на особливу увагу заслуговує дослідження постаті М. Хвильового, який опиняється у центрі громадського життя, долучаючись до дискусії, у ході якої порушувалися питання культурного будівництва в Україні, зокрема про місце інтелігенції в соціальному просторі, шляхи розбудови національного мистецтва при соціалізмі, взаємини української та російської літератур тощо. У літературно-критичній есеїстиці Є. Маланюка відзначаємо два вектори дослідження постаті М. Хвильового, про що свідчать його щоденникові записи: «...я хотів би звернути увагу ...лише на одну проблему.

Хвильовий – письменник незавершений...

Хвильовий – особистість. Особистість більша за т. зв. ідеології. Що б там не твердили „історичні матеріалісти” – нічим, ніякими димовим і демократичними завісами не можна закрити правди про особистість в історії» [13, с. 152].

М. Хвильовий прийшов у літературу як романтик, який вірив у світлі ідеали революції: *«по республіці також урочисто, як і комуна, йшла руїна вікових підвалин темряви. Це було так відважно, так широко й безмежно, неначе океан, бо горіло бажання на тисячі гін... Це було найвище тайнство, бо люди темні, неясні, як туман, виходили звідси з радістю криничної прозорої води»* («Синій листопад») [15, с. 209].

Сучасники відзначали: «...революціонер з голови до п'ят, Хвильовий міцно зв'язаний з кращими традиціями української художньої літератури» [9, с. 350]. Однак він, на відміну від багатьох, був і нещадним критиком, який «картає все гниле в революції, шука його скрізь, в ім'я своєї укоханої ідеї комунізму» [10, с. 526]. Чуйні критики звертали увагу

і на те, що він «знає не тільки перемоги, але й провалля революції, знає її надію і розпач, її світлий сонячний і темний страшний бік» [17, с. 40].

На думку Є. Маланюка, «політичний нерв Хвильового, треба думати, і потягнув його в революцію... Революцію, як він її розумів, вірніш – Легенді Революції, він віддав і свою гарячу юнацьку віру, і свій поривчий молодечий романтизм, і свій яскравий талант уродженого письменника. А вони були такі сильні й стихійні, що затьмарили Хвильовому його невироблений тоді політичний світогляд» [12, с. 308].

Наслідки революції мали б згармонізувати життя й наповнити його змістом, але у М. Хвильового з'явилося трагічне світовідчуття й глибоке розчарування в ідеології, що зрештою сформувало внутрішню конфліктність його особистості. Про це Є. Маланюк зауважує: «Член партії? – так. Революціонер? – так. «Комунар»? – так. Але одночасно і з другого боку: «злісний ухильник»? – так, «контрреволюціонер»? – так, «буржуазний націоналіст»...» [12, с. 307].

Критик наголошує на вселенському масштабі постаті М. Хвильового: він – «не “член партії”, не “один з ...”, навіть не “громадянин”. Хвильовий – п о с т а т ь, особистість, жива людина з тих небагатьох у нас живих людей...», в якій «акумулятивна енергія, що збуджує, індикує енергію оточення» [12, с. 307].

У середині 20-х років М. Хвильовий включається у літературну полеміку, яка відбувалась в Україні з 1925 по 1928 р. р., де гаряче відстоював ідею відродження національного мистецтва та створює літературну організацію ВАПЛІТЕ, яка, на його думку, повинна була стати єдиним виразником справді національної культури. Він пише памфлети «Камо грядеш» (1925), «Думки проти течії», «Апологети писаризму», «Україна чи Малоросія?» (1926), які сконденсували все розмаїття думок та ідейно-естетичних шукань періоду літературної дискусії в Україні (1925–1928 р. р.). У цій полеміці важливою для Хвильового була проблема історичного майбутнього України та української культури. Ідейне підґрунтя літературної дискусії було тісно пов'язане з національним відродженням, виходом української культури на європейський простір, його останній неопублікований памфлет «Україна чи Малоросія», на думку Є. Маланюка, поставив кардинальне питання: «бути нам провінцією чи країною, колонією чи метрополією, нацією чи племенем» [12, с. 309].

Орієнтація на «психологічну Європу», «Геть від Москви!», «романтика вітаїзму», «азіатський ренесанс» – ось основні гасла і ідеї памфлетів, появу яких Є. Маланюк пов'язує з тим, «що замість “духмяної епохи” Хвильовий відчув нестерпний сопух відвічної всеросійської клоаки, коли побачив наочно, що революція «прошуміла» вуличками його “Голубої Савої” безнаслідно, що хижацький інстинкт Москви зробився ще

одвертішим і брутальнішим [...] тоді у Хвильового наступило не традиційне “розчарування” з хлипанням та традиційними “слізьми”, лише – в и б у х» [12, с. 308].

Отже, серія памфлетів започаткувала «справжній політичний чин» українського митця і визначила «ф і л о с о ф і ю нашої культури і п о л і т и к и» [12, с. 309].

Євген Маланюк усе життя був войовничо налаштований проти фальшивого вияву українськості, картав «малоросіянство», зрадництво й рабські інстинкти власного народу, що, на його думку, й привело до поразки української державності. З огляду на це, в його студіях, як і у памфлетах М. Хвильового, важливе місце посідає тлумачення суті малоросійства, основою ідеології якого є страх і відчуття власної неповноцінності.

Категорія національного була дуже важливою у творчості обох митців. Отже, Маланюк зазначає: «перестати дивитися на диригентську паличку Москви» і «держать» – ось найхарактерніші серед багатьох інших гасла Хвильового, в яких він увесь...», а «провідною темою його творчості була боротьба с психічним комплексом рабства, рабства спеціально українського...». І далі критик висловлює своє ставлення до нової української генерації: «Пробуджена в тім процесі наша батьківщина породила новий тип українця, в якого серці вже не було місця для малоросійської “обоюдності”. Ці люди почули себе синами Батьківщини-Нації, а не колоніального племені» [12, с. 302].

Щобяскравіше окреслити малоросійський комплекс «з легкої руки Хвильового повстав дуже влучний термін “енківщина”, то ж Маланюк підсумовує: «саме проти всеукраїнської Енківщини (комплексу хронічного колоніального рабства) була скерована вся пристрасна ненависть-любов Хвильового і вся його життєва діяльність» [12, с. 303].

Отже, громадська діяльність відомого ваплітянця була сповнена тяжких суперечностей, він постійно перебував ніби у подвійному колі. Визволення соціальне і національне; ідея соціалістична і національна. Митець прагнув поєднати одне з іншим і опинився у важкому колі протиріч, які так і не зміг вирішити. Це були найдраматичніші і найтрагічніші сторінки його життя. Боляче переживав цей конфлікт М. Хвильовий, він прийняв найскладніше рішення і пішов з життя, залишивши передсмертного листа, у якому говорив від імені цілої генерації: «Сьогодні прекрасний сонячний день. Як я люблю життя – ви й не уявляєте. Сьогодні 13. Пам’ятаєте, як я був закоханий в це число? Страшенно боляче...» [15, с. 11].

Промовистими стали назви декількох есеїстичних студій Є. Маланюка, які присвячені співцю «загірної комуни» і пов’язані з трагічним числом 13, зокрема, це «13 травня 1933 року» та «13. 5. 1933».

На думку В. Краснощок, вони «символічно позначені датою відходу в небуття митця: «13 травня 1933 року», «13. 5. 1933» (зауважимо, що це поодинокий випадок у есеїстичній практиці Є. Маланюка, коли замість концептуальної назви він обирає числовий код, що символізує драму цілого покоління українських письменників-романтиків, натхнених комуністичною ідеєю і нею ж знищених чи-то внутрішньо, чи-то фізично...») [6, с. 157].

До речі, саму збірку есеїв, куди увійшли ці літературно-критичні статті, автор назвав «Книгою спостережень», фактично, визначивши жанр своїх праць – «спостереження».

Є. Маланюк наголошує, визначаючи жанрову природу творчої спадщини М. Хвильового, що автор цей «вирисовується, як майстер новелі, новелі своєрідної [...]. Хотілося б уточнити: новелі – ліричної (музичної?)» [12, с. 298].

На думку професора В. Фащенко: «Новела короткий епічний твір, в якому здійснюється композиційно стисле відкриття цілого світу в “зосереджуючий миті” життя, тобто в невеличкому колі зв’язків, які в певному вузлі утворюють один... епіцентр настрою і думки, важливої і значної для досягнення протиріч дійсності...» [14, с. 21].

Отже, новелістична модель оповіді у М. Хвильового дає можливість в гранично концентрованому виді передати глибокий драматизм епохи. Перший збірник М. Хвильового названо «Сині етюди». Ця форма новелістики має ряд особливостей. Наприклад, в етюді «Синій листопад» автор максимально відходить від оповіді, довіряючи її героям, яких об’єднує ненависть до «все федеративного міщанства». Новеліст кількома штрихами окреслює співрозмовників, даючи можливість кожному з них висловитися, внаслідок чого створюється дещо хаотичний нарис настроїв. У новелі-етюді М. Хвильовий не робить широких узагальнень. Цей жанр дозволяє досягати моментальні частковості, деталі, через які створюються правдиві уявлення про мінливість життя загалом. Художній світ новел українського митця, на думку Є. Маланюка, специфічний: «Не треба бути ж спеціально музикальним, щоб відчутти наявну, чисто музичну фактуру в новелях Хвильового» [12, с. 299].

Критик переконаний, що «в літературнім процесі лірика завжди стоїть в авангарді доби» [12, с. 299]. М. Чирков з цього приводу зауважив: «Художня проза письменника прагне ритму, і в ритмі наприкінці шукає останнього об’єднання художнього матеріалу» [17, с. 39].

Аналізуючи стильові особливості творів М. Хвильового, ми відзначаємо особливу ліричну організацію тексту: «взагалі – в прозі М. Хвильового виступає яскраво-помітний нахил до лірики» [17, с. 39]. Ліризмом перейнята у письменника і мова персонажів, й авторську оповідь: «...Із-за дальніх одрогів виринав місяць. Потім плив по тихих

голубих потоках, одкидаючи лимонні бризки. Опівночі пронизав зеніт і зупинився над безоднею» («Я (Романтика)») [15, с. 336].

Послідовно заперечуючи примітивне мистецтво для мас («червону просвіту»), автор «Синіх етюдів» виражав «діалектику душі» своїх героїв у незвичайному стилі, який критики 20-х років називали то імпресіоністичним, то орнаментальним. Є. Маланюк зауважує, що «алітерованість в прозі Хвильового дуже яскрава... проза є майстерно-надхненно і н с т р у м е н т о в а н а від початку до кінця» [12, с. 300].

У М. Хвильового звук виконує функцію характеристики, замінюючи при цьому широкі описи, як це бачимо в етюді «Синій листопад»:

«Завтра мітинг-концерт. Незгарбний Гофман:

Паф! Паф!» [15, с. 213].

Іноді оповідання М. Хвильового нагадують вірші у прозі, що загалом притаманне імпресіонізму, де лейтмотиви та рефрени беруть на себе організуючу функцію сюжету. Є. Маланюк відзначає «клясичний рефрен “А сосни гудуть, гудуть...”», де виявився навіть своєрідно неповторний, з геніяльною (“леонтовичівською”) чутливістю виявлений ритм» [12, с. 300]. Наприклад, в етюді «Синій листопад» перед нами декілька коротких уривків, логічно нерозвинутих; природа і взаємозв'язки героїв окреслені імпресіоністично. Але разом із тим, новела залишає враження художньої цілісності, що досягається «за допомогою прийому лейтмотивів» [17, с. 40]. Деякі фрази, слова, образи повторюються з невеликими варіаціями, але, по-суті, вони і компонують оповідання, створюють своєрідний ритм, суму, приреченості. Перший лейтмотив – «джигітовка вітрів»: «З моря джигітували солоні вітри» [15, с. 206]; «Проте солоні вітри джигітували в Закаспії й зникали в невідомих пісках» [15, с. 209]; «Коли внесли Вадима в кімнату, з моря знову полетіли солоні вітри. Вітри джигітували і зникали в Закаспії» [15, с. 216].

Отже, в унікальній художній системі автора збірки «Синіх етюдів» яскраво окреслюється новелістично-імпресіоністичний психологізм, що свідчить про авторську естетичну оригінальність, де об'єктом зображення є не стільки реальна дійсність, скільки її відображення в свідомості героя або автора. М. Хвильовий прагнув створити свій стиль у літературі, виступаючи проти раппівсько-вуспівського «монументального реалізму». Він писав: «Ми допускаємо і навіть вважаємо за потрібне існування багатьох формальних “ізмів”, бо це, по-перше, дає можливість письменникам скоріше намацати шлях до стилю нашої епохи, по-друге, дає їм же таки не меншу можливість більше дбати про зміст, як би вони дбали за нього, обмежені тим чи іншим “ізмом”, канонізованим в стиль нашої доби. Але розуміємо ми ці “ізми” не як стилі, а як суму художніх прийомів» [16, с. 817].

Український прозаїк створив нові принципи художнього зображення світу, новий образний світогляд, новий стиль, який він сам назвав «романтикою вітаїзму»: «Пролетарське мистецтво пройде три етапи: романтизму, реалізму і т. д. Це – замкнене коло законів художнього розвитку. І коли тепер ми запитуємо себе, який напрямок мусить характеризувати і характеризує наш період переходової доби. То відповідаємо: – романтика вітаїзму (*vita* життя)... Сьогодні наше гасло: – *vita*... І ми беремося за клинок романтичної шпаги...» [16, с. 419].

Саме в романтизмі М. Хвильового Є. Маланюк бачить джерело його внутрішнього конфлікту: «Романтичне захоплення письменника спричинило політичну помилку: короткочасне, зрештою, “комунарство” з усіма його практичними наслідками» [12, с. 308]. Але «коли крізь Легенду Револуції почали проступати огидні риси: «всесоюзного Івана Івановича» [12, с. 308] у творчості М. Хвильового народжується критичний, сатиричний струмінь, автор вдається до гострої іронії, спрямованої проти вічних обивателів. До речі, Є. Маланюк пророкував М. Хвильовому «шлях Гоголя-сатирика» [12, с. 298]. Певні алюзії проглядаються у назвах його творів: оповідання «Ревізор» та новела «Арабески» співзвучні відомій гоголівській збірці і повісті.

Рецензуючи гротесково-сатиричну новелу «Колонії, вілли...», Є. Маланюк зауважує: «У Хвильовім відбувається трагедія в дуже глибокій, дуже загостреній національній колізії. Вчорашній раб, якому революція несподівано розгорнула широкий шлях і збудила його душу, – раб, який спочатку пішов *по інерції* за чужою ідеєю, – на наших очах прозріває, обертається у *вільну індивідуальність*, виростає в суцільну суверенну *постать*» [11, с. 648].

Висновки та перспективи подальших розвідок напряму. Отже, Хвильовий енергійно і талановито творить власний художній світ, романтик, який захоплено оспівує «загірну комуну», а потім бунтує проти «кривавої утопії та небаченого в історії «сатанинського експерименту на тілі й душі слов'янства» [5, с. 158], а Є. Маланюк, живучи в еміграції, пильно стежив за художнім процесом в Україні, виступаючи у ролі аналітика, слушно зауважив, створюючи лаконічний психологізований портрет «романтика з непоступливою вдачею»: «хвилювався і хвилював інших самою своєю постаттю, що була живим протестом проти вічного політичного хуторянства» [12, с. 304].

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Агеева В. Проблеми розвитку «малої» прози в журнальній критиці 20-х років / В. Агеева // Двадцять роки : літературні дискусії, полеміки. Літературно-критичні статті / [упорядник В. Г. Дончик]. – К.: Дніпро, 1991. – С. 124–170.
2. Безхутрий Ю. М. Хвильовий : проблеми інтерпретації / Ю. М. Безхутрий. – Харків : Фоліо, 2003. – 459 с.

3. Гольник О. Літературознавчі студії Є. Маланюка: практика монографічного портретування (розвідки про Т. Шевченка і М. Гоголя) / О. Гольник // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. пр. – Вип. 29, Ч. 2. – К. : Твімінтер, 2010. – С. 133–145.
4. Жулинський М. Талант, що прагнув до зір / М. Жулинський // Хвильовий М. Твори: в 2 т. / М. Хвильовий. Т. 1. – К. : Дніпро, 1990. – С. 5–43.
5. Колісниченко А. І. Битва міфів і Микола Хвильовий / А. І. Колісниченко // Проблеми сучасного літературознавства. – Одеса. – 2001. – Вип. 7. – С. 155–162.
6. Краснощок В. В. Літературознавчий дискурс есеїстики Є. Маланюка: дис. ... канд. філол. наук: 10.01.01. / В. В. Краснощок. – Черкаси, 2013. – 200 с.
7. Куценко Л. Dominus Маланюк: тло і постать / Л. Куценко. – Кіровоград : Центрально-Українське видавництво, 2002. – 320 с.
8. Лавріненко Ю. Зруб і парости / Ю. Лавріненко. – Мюнхен : Сучасність, 1971. – 331 с.
9. Лебідь А. За 25 літ / А. Лебідь, М. Рильський. – К., 1926. – С. 350
10. Лейтес А. Десять років української літератури (1917–1927): у 2-х т. / А. Лейтес, М. Яшек. – Х. : ДВУ, 1928–1930. Т. 1. – 673 с.
11. Маланюк Є. Вибрані Твори / Є. Маланюк / [упор. О. Омельчук]. – К. : Смолоскип, 2017. – 872 с.
12. Маланюк Є. Книга спостережень. Статті про літературу / Є. Маланюк. – К. : Дніпро, 1997. – 430 с.
13. Маланюк Є. Нотатники / Є. Маланюк. – К. : Темпора, 2008. – 335 с.
14. Фащенко В. Новела і новелісти / В. Фащенко. – К. : Рад. письменник, 1968. – 264 с.
15. Хвильовий М. Твори: В 2 т. / М. Хвильовий. – К. : Дніпро, 1990. Т. 1.: Поезія, оповідання, новели, повісті. – 650 с.
16. Хвильовий М. Твори: В 2 т. / М. Хвильовий. – К. : Дніпро, 1990. Т. 2.: Повісті, оповідання, незакінчені твори, нариси, памфлети, листи. – 925 с.
17. Чирков М. Хвильовий у його прозі / М. Чирков // Життя і революція. – 1925. – №10. – С. 38–44.
18. Шевельов Ю. Хвильовий без політики / Ю. Шевельов // Вибрані праці : в 2 кн. / [упоряд. І. Дзюба]. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2009. Кн. 2. – С. 272–286.

REFERENCES

1. Aheieva, V. (1991). *Problemyrozvytku "maloi" prozy v zhurnalnii krytytsi dvadtsiatykh rokiv* [Problems of development of short prose in the magazine criticism of the 20's]. Kyiv.
2. Bezkhutryi, Yu. M. (2003). *Khvyliovyi: problemyinterpretatsii* [Khvyliovyi: problems of interpreting]. Kharkiv.
3. Holnyk, O. (2010). *Literaturoznavchi studii Ye. Malaniuka: praktyka monografichnoho portretuvannia (rozvidky pro T. Shevchenka i M. Hoholia)* [Ye. Malaniuk's literary studios: the practice of monographic portraiture (investigation of T. Shevchenko's and M. Hohol's works)]. Kyiv.
4. Zhulynskiy, M. (1990). *Talant, shchoprahniv do zir* [Talent that aimed for the stars]. Kyiv.
5. Kolisnichenko, A. I. (2001). *Bytvamifiv i Mykola Khvyliovyi* [Clashing myths and Mykola Khvyliovyi]. Odessa.
6. Krasnoshchok, V. V. (2013). *Literaturoznavchyi dyskurs eseistyky Ye. Malaniuka* [Literary discourse of Ye. Malaniuk's essayism]. Cherkasy.
7. Kutsenko, L. (2002). *Dominus Malaniuk: tlo i postat* [Dominus Malaniuk: the background and personality]. Kirovohrad.

8. Lavrinenko, Yu. (1971). *Zrub ta parosty* [Logs and sprouts]. Munich.
9. Lebid, A. (1926). *Za 25 lit* [In 25 years]. Kyiv.
10. Leites, A. (1928–1930). *Desiat rokiv ukrainskoi literatury (1917–1927): u 2 tomakh* [Ten years of Ukrainian literature (1917–1927): in 2 volumes]. Kharkiv.
11. Malaniuk, Ye. (2017). *Vybrani tvory* [Selected works]. Kyiv.
12. Malaniuk, Ye. (1997). *Knyha sposterezhen. Statti pro literature* [Book of observations. Articles devoted to literature]. Kyiv.
13. Malaniuk, Ye. (2008). *Notatnyky* [Notebooks]. Kyiv.
14. Fashchenko, V. (1968). *Novela i novelisty* [A novel and novelists]. Kyiv.
15. Khvyliovyi, M. (1990). *Tvory v 2 tomakh. – Tom 1* [Works in two volumes. – Volume 1]. Kyiv.
16. Khvyliovyi, M. (1990). *Tvory v 2 tomakh – Tom 2* [Works in two volumes – Volume 2]. Kyiv.
17. Chyrkov, M. (1925). *Khvyliovyi u yohoprozi* [Khvyliovyi in his prose].
18. Sheveliov, Yu. (2009). *Khvyliovyi bez polityky* [Khvyliovyi without politics]. Kyiv.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ВЕЧІРКО Оксана Леонідівна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української та зарубіжної літератури ЦДПУ ім. В. Винниченка.

Наукові інтереси: проблеми психологічного аналізу у художньому творі.

INFORMATION ABOUT AUTHOR

VECHIRKO Oksana Leonidivna – Candidate of Philological Sciences, Associate Professor of the Department of Ukrainian and Foreign Literature, Volodymyr Vynnychenko Centralukrainian State Pedagogical University.

Circle of scientific interests: problems of psychological analysis in fiction.

Стаття надійшла до редакції 22.05.2019 р.